

Έχουν περάσει 50 χρόνια από την ίδρυση του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και ο εχθρός παραμένει ο ίδιος. Ο Μ. Κατίμπ μιλάει στο Πριν για την απόφαση Τραμπ να αναγνωρίσει την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, αλλά και των αραβικών χωρών που έκαναν ρελάνς αναγνωρίζοντας την ανατολική Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα της Παλαιστίνης, τονίζοντας ότι θέση του PFLP είναι η ύπαρξη μίας Ιερουσαλήμ, χαρακτηρίζοντας τη λύση των δύο κρατών παρωχημένη.

Συνέντευξη στη **Δανάη Μαραγκουδάκη**

Τι σηματοδοτεί η απόφαση Τραμπ για την Ιερουσαλήμ;

Για μας, η απόφαση Τραμπ δεν είναι κάτι καινούριο, καθώς πρόκειται για μια συμβολική κίνηση. Απλά επισημοποιήθηκε η Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ. Ήδη, από το 1995, το αμερικάνικο Κογκρέσο είχε ψηφίσει τη μεταφορά της πρεσβείας από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ. Δεν έχει σημασία, όμως, ποια είναι η πρωτεύουσα, ποια πόλη. Είναι μια στρατηγική αποικιοκρατίας, έχει να κάνει με το πόσα θέλει το Ισραήλ και πόσα παίρνει. Σίγουρα δεν αφορά κάποιο αγώνα αποκλειστικά για την Ιερουσαλήμ. Το πιο επικίνδυνο και σημαντικό ζήτημα είναι να καταλάβουμε ότι το θέμα της Παλαιστίνης δεν αφορά τη θρησκεία. Τόσο οι Αμερικάνοι όσο και οι Ισραηλινοί –μαζί με τη Σαουδική Αραβία– προσπαθούν να παρουσιάσουν την εικόνα ενός λαού που διεκδικεί το δικαίωμά του στη θρησκευτική έκφραση, ωστόσο δεν είναι έτσι τα πράγματα. Υπάρχει ωστόσο και κάτι θετικό που διακρίνουμε σ' αυτή την απόφαση: Κινητοποιήθηκε ο κόσμος και αυτό είναι το πιο σημαντικό. Οι Παλαιστίνιοι βγήκαν στους δρόμους, οι κάτοικοι της Ιερουσαλήμ διαδηλώνουν. Το παλαιστινιακό κίνημα καθοδηγείται από τη Δεξιά εδώ και 70 χρόνια και μετά τη συμφωνία του Όσλο, πριν 25 χρόνια, δεν έχει αλλάξει τίποτα. Η στρατηγική τους έχει αποτύχει και πλέον βρίσκονται εκτός παιχνιδιού. Το δεύτερο θετικό της απόφασης, είναι ότι τα συνθήματα που φώναζε ο κόσμος όταν βγήκε στους δρόμους ήταν για παράδειγμα ότι «η Αμερική είναι το κεφάλι του φιδιού». Αυτό ήταν το σύνθημα του Λαϊκού Μετώπου το 1969, το οποίο υιοθετείται τώρα από τον κόσμο. Διαδηλώνουν ενάντια στην Αμερική και επαναφέρουν τη θέση μας ως προς το ποιος είναι ο εχθρός μας — ο ίδιος με αυτόν του 1967 και 1948. Ο ιμπεριαλισμός, τα αραβικά αντιδραστικά καθεστώτα και η παλαιστινιακή Δεξιά.

Τι αλλάζει στην Μέση Ανατολή και ειδικά στην Παλαιστίνη μετά από αυτή την εξέλιξη;

Νομίζω ότι έγιναν ξεκάθαρες οι θέσεις και οι συμμαχίες. Σαουδική Αραβία και Ιορδανία υποχρεώθηκαν να στηρίξουν τις ΗΠΑ. Αυτό δεν σημαίνει ότι στηρίζει και ο λαός αυτών των χωρών, ωστόσο στα ΜΜΕ αυτό αποτυπώνεται. Στην πραγματικότητα, όμως, επαναλαμβάνω ότι πρόκειται για μια συμβολική απόφαση που δεν θ' αλλάξει πολλά.

Υπάρχει πολιτική βούληση και ανάλογο κοινωνικό κλίμα για μια τρίτη Ιντιφάντα;

Διαφωνώ με το σκεπτικό της πρώτης, δεύτερης και ίσως τρίτης Ιντιφάντα. Στην Παλαιστίνη η Ιντιφάντα υπάρχει κάθε μέρα από 1948. Ο λαός βγαίνει στον δρόμο και συχνά έχουμε νεκρούς. Έχουμε 6.000 Παλαιστίνιους που είναι πολιτικοί κρατούμενοι. Είναι 400 παιδιά στη φυλακή. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι μια επανάσταση στην Παλαιστίνη αλλά αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να γίνει μόνο εντός Παλαιστίνης. Λιγότεροι από τους μισούς Παλαιστίνιους ζουν στην Παλαιστίνη. Περίπου 7 εκατ. ζουν στον Λίβανο, στη Συρία, στην Ιορδανία και τη Γερμανία, πάνω από ένα εκατ. στις ΗΠΑ και 400.000 στη Χιλή.

Τι θέλουν πραγματικά η Φατάχ και η Χαμάς;

Πρόκειται για παραδοσιακές δεξιές δυνάμεις της Παλαιστίνης, με παρωχημένη νοοτροπία, που εδώ και

χρόνια εκφράζουν μια τάξη και όχι μια ιδεολογία. Η Χαμάς τώρα αναγνώρισε τη λύση των δύο κρατών! Τώρα που ανήκει στο παρελθόν και οι Παλαιστίνιοι διαφωνούν. Το θέμα δεν είναι η πολυδιάσπαση, η οποία είναι υπαρκτή, αλλά το κίνημα για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Αυτό το κίνημα περιλαμβάνει κάθε κοινωνική δύναμη, καθηγητές, φοιτητές, οι οποίοι μπορεί να μην είναι οργανωμένοι. Αν θέλουμε να χτίσουμε μια επαναστατική στρατηγική, πρέπει να ενδυναμώσουμε το επαναστατικό κίνημα. Επίσης, οι Παλαιστίνιοι στο εξωτερικό πρέπει να συνειδητοποιήσουν το ρόλο που μπορούν να επιτελέσουν. Προφανώς δεν θα τα βάλουμε με όλο τον κόσμο. Εχθρός μας είναι ο ιμπεριαλισμός, ο σιωνισμός και όπως αυτά εκφράζονται από το Τελ Αβίβ μέχρι τις Βρυξέλλες, το Βερολίνο και την Αθήνα.

Το PFLP αγωνίζεται για λύση που περιλαμβάνει δύο κράτη -Ισραήλ και Παλαιστίνη- ή για ισότιμη συνύπαρξη σε ένα κράτος με μια πρωτεύουσα;

Το ζήτημα του κράτους προέκυψε με τη συμφωνία του Όσλο το 1992. Για μας η Παλαιστίνη είναι η πατρίδα μας. Ένα παλαιστινιακό κράτος, απαιτεί την απελευθέρωση της Παλαιστίνης, χωρίς να υποταχτούμε στους Ισραηλινούς που μένουν εδώ ή στην παλαιστινιακή αστική τάξη, η οποία το μόνο που θέλει είναι τα πράγματα να μένουν ως έχουν. Επίσης, υπάρχουν πολλοί Ισραηλινοί οι οποίοι στηρίζουν τον αγώνα μας, ωστόσο δεν συμμετέχουν γιατί δεν θέλουν να φυλακιστούν. Αν όμως θέλουμε να μιλάμε για ισότητα, θα έπρεπε αυτή να εκφραστεί έμπρακτα, διαφορετικά μιλάμε για υποκρισία.

Ποια είναι η στάση του αραβικού κόσμου και των αραβικών καθεστώτων; Αναγνώρισαν την ανατολική Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα της Παλαιστίνης, έχουν όμως πρόθεση να πάνε σε σύγκρουση με το Ισραήλ;

Η αναγνώριση της ανατολικής Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας της Παλαιστίνης από τον Οργανισμό Ισλαμικής Συνεργασίας στην Κωνσταντινούπολη ουσιαστικά τι σήμαινε; Ότι αν η ανατολική Ιερουσαλήμ είναι παλαιστινιακή, η δυτική είναι του Ισραήλ; Για μας δεν είναι αυτή η απάντηση. Η δική μας θέση περιλαμβάνει μία Ιερουσαλήμ.

Ποιος θεωρείς ότι είναι ειδικά ο ρόλος του Ερντογάν και της Τουρκίας στο παλαιστινιακό ζήτημα και γενικά στην περιοχή;

Πριν δούμε τον ρόλο του Ερντογάν, ας δούμε τον ρόλο της Ελλάδας, γιατί οι σχέσεις που οικοδομεί η Ελλάδα με τις ΗΠΑ είναι πολύ πιο επικίνδυνες από τον τρόπο που επηρεάζει τον αγώνα μας η δράση του Ερντογάν. Εμείς θεωρούμε πως η Ελλάδα έχει ένα από τα πιο δυνατά κινήματα στην Ευρώπη και στην περιοχή, με ιστορία αντίστασης από τους Γερμανούς και την κατοχή μέχρι τη δικτατορία. Την ίδια στιγμή βλέπουμε τα ισραηλινά F-16 να πετάνε πάνω από την Αθήνα, τα δακρυγόνα που χρησιμοποιούν στις διαδηλώσεις να τα έχουν αγοράσει από το Ισραήλ. Αυτή η συμμετοχή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ-Ισραήλ είναι πολύ επικίνδυνη.

Αγώνας για την εργασία, κατά της αποικιοκρατίας

Ένας, δύο, τρεις, πολλοί ιμπεριαλιστές στη Μ. Ανατολή

Η Μέση Ανατολή συνεχίζει να μοιάζει με πυριτιδαποθήκη, παρά τη στρατιωτική ήττα του ISIS. Πάμε για γενικευμένο πόλεμο;

Δεν μπορούμε να μιλάμε για στρατιωτική ήττα του ISIS, καθώς το ISIS είναι παντού. Ναι, υποχώρησε σε εδάφη της Συρίας, αλλά μην ξεχνάμε ότι πρόκειται για ένα δημιούργημα της CIA και των αντιδραστικών αραβικών καθεστώτων, ακριβώς όπως οι Ταλιμπάν. Κάποτε οι Ταλιμπάν γίνονταν δεκτοί στο Λευκό Οίκο ως απελευθερωτές. Εμείς, ως προοδευτική αριστερή και κομμουνιστική δύναμη, θέτουμε το ερώτημα του ποια είναι τα μέλη του ISIS. Οι περισσότεροι που δηλώνουν μέλη του είναι από την Τунνησία. Για εμάς, πρόκειται για τους αντίστοιχους με εκείνους που το '70 δήλωναν μαχητές της ελευθερίας. Το λάθος δεν

το κάνουν αυτοί, αλλά το γεγονός ότι δεν υπάρχει επαναστατική αριστερά στην Μέση Ανατολή που να είναι έτοιμη να αγωνιστεί ενάντια στα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα και ενάντια σε όποια άλλη αποικιοκρατική δύναμη εισβάλλει στην περιοχή. Αν, λοιπόν, είμαι ένας καταπιεσμένος άνθρωπος που μου έχουν στερήσει το δικαίωμα στη μόρφωση, στη δουλειά, στη μετακίνηση και έρθει μια οργάνωση και μου μιλήσει για δικαιοσύνη και ισότητα –γιατί αυτά προτάσσει το ISIS– δεν θα τους ακολουθήσω; Πού είναι η Αριστερά εκεί; Εκεί, λοιπόν, υπάρχει κενό.

Οι ΗΠΑ φεύγουν, η Ρωσία έρχεται — πόσο μεγάλη αλλαγή συνιστά αυτό;

Η Ρωσία δεν είναι η Σοβιετική Ένωση, παρότι μερικοί παλιοί το ξεχνούν αυτό. Όποιος και να έρθει στην περιοχή δεν θα αλλάξει τίποτα, η αποικιοκρατία θα παραμείνει. Η Ρωσία είναι μια διεθνής ιμπεριαλιστική δύναμη. Ουσιαστικά, αυτό περιπλέκει τα πράγματα γιατί πλέον αυξάνονται οι πρωταγωνιστές. ΗΠΑ, Ρωσία, Ιορδανία, αλλά και η Κίνα, η οποία αλωνίζει στην Αφρική. Όλος ο αραβικός κόσμος, ακόμα και η Ελλάδα, δεν είναι παρά αποικίες. Ακριβώς γι' αυτό, χρειαζόμαστε μια ισχυρή επαναστατική Αριστερά στη Μέση Ανατολή που θα αγωνιστεί όχι μόνο για εργασιακά δικαιώματα, αλλά θα θέσει το θέμα της αποικιοκρατίας. Χρειάζεται να στηρίξουμε την Αριστερά στην Παλαιστίνη και παράλληλα να χτίσουμε ένα αριστερό μέτωπο που θα αγωνίζεται ενάντια στον ιμπεριαλισμό στην περιοχή.

Οι Κούρδοι είναι ένας ακόμη λαός στην περιοχή χωρίς κράτος. Έχουν το δικαίωμα; Έχετε σχέση μαζί τους και ποια;

Ακριβώς όπως και εμείς, οι Κούρδοι έχουν πολλά εσωτερικά προβλήματα. Όπως στον δικό μας αγώνα, έτσι κι αυτοί καθοδηγούνται από δεξιές δυνάμεις. Έχουμε σχέσεις μαζί τους και σίγουρα στηρίζουμε τον αγώνα τους στο πλαίσιο της αυτοδιάθεσης των λαών. Σίγουρα υπάρχουν πράγματα με τα οποία διαφωνούμε, για παράδειγμα με τον οπλισμό κουρδικών οργανώσεων από τους Αμερικάνους, καθώς δεν θεωρούμε ότι αυτό εξυπηρετεί την εθνική υπόθεση της απελευθέρωσής τους. Αντίθετα, στο μέλλον είναι κάτι που θα βρουν μπροστά τους. Ένα ακόμα σημείο είναι ότι ακριβώς επειδή υπάρχει αυτή η ισχυρή σχέση ανάμεσα στους δύο λαούς, το Ισραήλ προσπάθησε να τη διαρρήξει χρηματοδοτώντας παραδοσιακές δεξιές δυνάμεις των Κούρδων, ειδικά στο Ιράκ.

Πηγή: **PRIN**